



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **S. R.**, narozená „X“
bytem „X“
zastoupená advokátem JUDr. Bedřichem Hájkem
sídlem Boženy Němcové 70, 432 01 Kadaň

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Revoluční 3289/15, 400 01 Ústí nad Labem???

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2018, č. j. X

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2018, č. j. X, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzena výzva Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 1. 2018, č. j. X, jímž byla žalobkyně podle § 171 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, vyzvána z pozice ručitele společnosti S W I F T s.r.o. (pozn. soudu – nyní v likvidaci), IČO: 47286148, sídlem Radonice 89, 431 55 Radonice (dále jen „společnost SWIFT s.r.o.“ nebo „dlužník“), k úhradě pohledávky ve výši 51 000 Kč na základě vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 24. 7. 1997, č. j. 2976/94, kterým byla dlužníku uložena povinnost zaplatit splatnou pohledávku v částce 68 813 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobkyně v úvodu žaloby stručně shrnula dosavadní průběh správního řízení a dále uvedla, že v rozhodné době činila výše jejího nesplaceného vkladu společnosti SWIFT s.r.o. pouze 50 %. Z uvedeného žalobkyně dovozovala, že za dluhy společnosti odpovídala jako ručitel ze zákona pouze v tomto rozsahu, což ve vztahu k požadované částce činilo 25 500 Kč. Správní orgány tudíž dle jejího názoru nesprávně posoudili otázku ručitelství, neboť po ní požadovali úhradu celé části dlužné částky.
3. V dalším žalobním bodu vznesla žalobkyně i námitku promlčení, jelikož výzva k úhradě nedoplatku byla společnosti SWIFT s.r.o. zaslána dne 31. 7. 1997, avšak k doručení výzvy správního orgánu I. stupně žalobkyni došlo až dne 26. 1. 2018, tedy po uplynutí promlčecí doby.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce týkající se rozsahu ručení společníků vůči společnosti s ručením omezeným uvedla, že podle § 132 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obchodních korporacích“), odpovídají společníci za dluhy společně a nerozdílně do výše, v jaké nesplnili vkladové povinnosti podle stavu zapsaného v obchodním rejstříku v době, kdy byli věřitelem vyzváni k plnění. V daném případě bylo přitom zjištěno, že ke dni vystavení napadené výzvy činil úhrn nesplacených vkladů žalobkyně a dalšího společníka P. V. ml., narozeného „X“, celkem 51 000 Kč – tato částka tedy činila i limit ručení za závazky plátce pojistného. Vzhledem k solidárnímu postavení obou společníků přitom mohl správní orgán I. stupně žádat plnění po kterémkoliv z nich, z čehož žalovaná dovozovala předmětnou námitku za nedůvodnou.
5. Ve vztahu k námitce promlčení žalovaná dále uvedla, že podle § 18 odst. 1 a 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním pojištění“), se právo vymáhat pojistné promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno s tím, že promlčení doba neběží po dobu řízení u soudu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2011, č. j. 3 Ads 7/2011-48, se přitom za platební výměr považuje i výkaz nedoplatků. Právní moc uvedeného výkazu sice není žádným právním předpisem výslovně upravena, avšak v takovém případě se analogicky k námitkovému řízení přistupuje jako k řízení o odvolání proti platebnímu výměru, v důsledku čehož se obecně dle názoru žalované právo vymáhat dlužné pojistné promlčuje ve lhůtě 10 let od uplynutí lhůty 8 dnů pro podání námitek po jeho doručení. V právě projednávané věci byly navíc výkazy nedoplatků vykonatelné již dnem jejich doručení a v té době nebylo možné proti nim námitky podat, v důsledku čehož počala promlčecí doba běžet již ode dne 31. 7. 1997, kdy byl předmětný výkaz ze dne 24. 7. 1997, č. j. 2976/94, doručen dlužníku.
6. V souvislosti s tím dále žalovaná podotkla, že s ohledem na dobrovolné neuhrazení dlužné částky byl proti společnosti SWIFT s.r.o. jako povinné osobě podán dne 2. 12. 1998 návrh na soudní výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí. Dne 4. 12. 1998 Okresní soud v Chomutově výkon rozhodnutí nařídil, dne 19. 1. 2009 však řízení o něm pro nedostatek majetku zastavil. Usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci dne 26. 5. 2010, z čehož žalovaná dovozovala, že k promlčení požadované částky nedošlo, neboť podle § 112 zákona č. 40/1964, občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „starý občanský zákoník“), promlčecí doba po dobu vedení řízení u soudu neběžela. V daném případě došlo ke stavění lhůty o celkem 4194 dní, a proto peněžní nárok z vykonatelného rozhodnutí promlčen nebyl.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná s takovýmto projednáním vyslovili svůj souhlas.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložila žalovaná, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Výkazem nedoplatků vystaveným vůči společnosti SWIFT s.r.o. ze strany Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov dne 24. 7. 1997 bylo dlužníku předepsáno k úhradě celkem 68 813 Kč z titulu nesplaceného pojistného na sociální zabezpečení. Výkaz byl předmětné společnosti doručen dne 31. 7. 1997, kdy se současně stal vykonatelným.
10. Dne 2. 12. 1998 byl Okresnímu soudu v Chomutově doručen návrh správního orgánu I. stupně na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí společnosti SWIFT s.r.o., a to mimo jiné na základě vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 24. 7. 1997.
11. Usnesením č. j. E 4200/98-12 Okresní soud v Chomutově výkon rozhodnutí proti dlužníku nařídil, dne 3. 12. 2008 však správní orgán I. stupně vyzval, aby sdělil další místo, kde by se měly nacházet věci společnosti SWIFT s.r.o. způsobilé ke zpeněžení. V důsledku skutečnosti, že žádné takové věci nebyly v průběhu řízení nalezeny, soud usnesením ze dne 19. 1. 2009, č. j. 30 E 4200/98-29, jež podle údajů služby infoSoud nabylo právní moci dne 26. 5. 2010, výkon rozhodnutí proti dlužníku zastavil.
12. Z výpisu z obchodního rejstříku společnosti SWIFT s.r.o. platného ke dni 19. 1. 2018 vyplynulo, že jejími společníky byli žalobkyně se vkladem ve výši 51 000 Kč splaceným z 50 % a dále Přemysl Vališ ml. rovněž se vkladem ve výši 51 000 Kč splaceným z 50 %.
13. Dne 19. 1. 2018 vydal správní orgán I. stupně výzvu ručiteli k zaplacení pohledávky, kterou žalobkyni vyzval k úhradě částky 51 000 Kč odpovídající souhrnu nesplacených vkladů obou společníků vůči společnosti SWIFT s.r.o. Výzva byla žalobkyni doručena dne 26. 1. 2018.
14. Proti uvedené výzvě podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou promlčení vymáhané částky, neboť pokud by dospěl k závěru o její oprávněnosti, bylo by třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit bez dalšího.
16. Podle § 18 odst. 2 zákona o sociálním pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2008 platilo, že právo vymáhat pojistné se promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno. V právní úpravě účinné od 1. 1. 2009 do 31. 1. 2018 bylo příslušné ustanovení dále rozšířeno o větu druhou, podle níž platilo, že promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu. Konečně dle právní úpravy účinné od 1. 2. 2018 byla věta druhá ustanovení změněna tak, že promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu a po dobu provádění exekuce na peněžitá plnění exekucním správním orgánem.
17. Podle § 104g zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), platí, že dlužné částky na pojistném a penále může okresní správa sociálního zabezpečení předepsat k úhradě též výkazem nedoplatků [odst. 1 věta první]. Výkaz nedoplatků je vykonatelný dnem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doručení [odst. 2 věta první]. Podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2003 již uvedené ustanovení žádné další podmínky nestanovilo, od 1. 1. 2004 však do něj byl včleněn mimo jiné nový odst. 3, dle něhož lze proti výkazu nedoplatků okresní správě sociálního zabezpečení, která výkaz nedoplatků vydala, podat do 8 dnů od doručení písemné námitky, pokud organizace nesouhlasí s existencí dluhu na pojistném a penále nebo s jeho výší; důvod podání námitek je organizace (povinná v námitkách uvést. Námitky nemají odkladný účinek.

18. Z § 18 odst. 2 zákona o sociálním pojištění ve spojení s § 104 g zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení je patrné, že pojistné na sociálním pojištění je možné vymáhat prostřednictvím platebního výměru či jako v projednávané věci pomocí výkazu nedoplatků. V rozhodné době, kdy byl dluh na pojištění předepsán společností SWIFT s.r.o., navíc dosud nenabyla účinnosti novela, která zavedla námitkové řízení, proto se výkaz nedoplatků ze dne 24. 7. 1997 doručený jí dne 31. 7. 1997 stal pravomocným i vykonatelným téhož data bez dalšího. V tomto smyslu soud pouze pro úplnost odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2006, sp. zn. 20 Cdo 1288/2006 (dostupné na www.nsoud.cz), jenž v právní větě rozhodnutí dovodil, že „*byl-li výkaz nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti vydán do 31. 12. 2003, nemá nedostatek poučení o námitkách za následek jeho nevykonatelnost.*“ Z uvedeného vyplývá, že ve vztahu k dlužníku počala promlčecí doba 10 let ve smyslu § 18 odst. 2 zákona o sociálním pojištění běžet ode dne 1. 8. 1997, k jejímuž uplynutí by – nebýt níže uvedených skutečností – došlo nejpozději dne 31. 7. 2007, tj. po celkem 3652 dnech.
19. Dne 2. 12. 1998 byl však Okresnímu soudu v Chomutově doručen návrh na výkon rozhodnutí shora vymezeného výkazu nedoplatků, a soud se proto musel zabývat otázkou, zda tímto okamžikem došlo ke stavění promlčecí doby, jak tvrdila žalovaná, či nikoliv. Dle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o sociálním pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2008 totiž toliko platilo, že právo vymáhat pojistné se promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno, předmětná právní úprava tedy sama o sobě možnost stavění promlčení neobsahovala. Teprve novelizací účinnou od 1. 1. 2009 do 31. 1. 2018 bylo do ustanovení vtěleno, že doba promlčení neběží po dobu vedení řízení u soudu, a dokonce až od 1. 2. 2018 do něj zákonodárce doplnil, že k běhu doby rovněž nedochází po dobu provádění exekuce na peněžitá plnění exekucním správním orgánem. Uvedenou právně ne zcela jednoznačnou situaci nicméně v době rozhodné pro právě projednávanou věc objasnil Nejvyšší soud, který v usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 18. 7. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1103/2010 (dostupném na www.nsoud.cz), judikoval, že při neúplné úpravě promlčení v zákoně o sociálním pojištění je nutno aplikovat ustanovení § 100 až § 114 starého občanského zákoníku.
20. Vycházejí z této teze zdejší soud doplňuje, že podle § 112 starého občanského zákoníku platilo, že uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje nebo je-li ohledně jeho práva zahájena mediace podle zákona o mediaci, promlčecí doba neběží od tohoto uplatnění po dobu řízení nebo od tohoto zahájení po dobu mediace. To platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které byl u soudu nebo u jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že i přes výslovné neuvedení úpravy stavění promlčení v ustanovení § 18 odst. 2 zákona o sociálním pojištění v době vydání výkazu nedoplatků vůči společnosti SWIFT s.r.o. ze dne 24. 7. 1997 doručenému jí 31. 7. 1997 došlo dnem 2. 12. 1998, tj. po 488 dnech, kdy byl Okresnímu soudu v Chomutově, doručen návrh na výkon rozhodnutí, k pozastavení promlčecí doby. Z té v uvedené době zbývalo 3164 dnů a její běh byl následně obnoven až v důsledku skončení řízení o výkonu rozhodnutí na základě usnesení o jeho zastavení usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 19. 1. 2009, č. j. 30 E 4200/98-29, jež nabylo právní moci dne 26. 5. 2010. Dnem následujícím tedy opět začala promlčecí doba běžet, z čehož plyne, že s ohledem na její již uvedenou zbývající část by promlčení pohledávky vůči společnosti SWIFT s.r.o. ve výši 68 813 Kč nastalo dnem 24. 1. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21. Protože však správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni jakožto ručitele předmětného dlužníka výzvou ze dne 19. 1. 2018 doručenou dne 26. 1. 2018 k úhradě poměrné části dluhu, je zřejmé, že tak učinil v době, kdy dosud pohledávka na pojistném na základě shora uvedeného výkazu nedoplatků ze dne 24. 7. 1997 promlčena nebyla. Uvedená námitka je tudíž nedůvodná.
22. Dále se soud zabýval námitkou, podle níž by žalobkyně i v případě, kdy by pohledávka za společností SWIFT s.r.o. v celkové výši 51 000 Kč nebyla promlčena, odpovídala jako ručitel s ohledem na výši své dosud nesplacené části vkladu společníka v uvedené korporaci jen z 50 %, tedy maximálně do částky 25 500 Kč.
23. Podle § 132 odst. 1 zákona o obchodních korporacích platí, že společnost s ručením omezeným je společnost, za jejíž dluhy ručí společníci společně a nerozdílně do výše, v jaké nesplnili vkladové povinnosti podle stavu zapsaného v obchodním rejstříku v době, kdy byli věřitelem vyzváni k plnění.
24. Podle § 1872 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), platí, že je-li několik dlužníků zavázáno plnit společně a nerozdílně, jsou povinni plnit jeden za všechny a všichni za jednoho. Věřitel může požadovat celé plnění nebo jeho libovolnou část na všech spoludlužnících, jen na některých, nebo na kterémkoli ze spoludlužníků.
25. Z citované právní úpravy společnosti s ručením omezeným vyplývá, že její společníci mají vůči dluhům, k jejichž úhradě je vázána, omezenou ručitelskou povinnost. Výše tohoto závazku je představována nesplacenou částí jejich peněžitých vkladů, přičemž tuto skutečnost v obecné rovině nezpochybňuje ani žalobkyně. Podle jejího názoru je ale výše ručení limitována toliko procentním vyjádřením této nesplacené části u konkrétního společníka, nikoliv součtem nesplacených částí všech společníků, jak dovodily správní orgány.
26. K řešení této problematiky odkazuje soud na odbornou literaturu, zejména *Zákon o obchodních korporacích: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7478-537-5, který uvádí, že „[r]učení společníků [společnosti s ručením omezeným] trvá jen po tu dobu, po kterou nebyla splněna u všech společníků jejich vkladová povinnost a tato skutečnost je zřejmá z rejstříkového zápisu. [...] Ručitelská povinnost stíhá všechny společníky společně a nerozdílně, vzniká ze zákona, společníci ji nemůže zrušit ani snížit její rozsah vlastním projevem vůle vůči konkrétnímu věřiteli a nemohou to udělat ani společníci svou dohodou ve společenské smlouvě. Jejím limitem je souhrn nesplacených vkladových povinností podle stavu, který je uveden v obchodním rejstříku. Všichni společníci mají jako ručitelé solidární postavení – věřitel může žádat plnění na kterémkoli z nich nezávisle na tom, zda právě tento společník, který byl ke splnění ručitelské povinnosti věřitelem vyzván, již svou vkladovou povinnost splnil.“ Obdobně ŠTENGLOVÁ, Ivana. *Zákon o obchodních korporacích: komentář*. 2. vydání. V Praze: C.H. Beck, 2017. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-540-4, ve vztahu k předmětné úpravě deklaruje, že „[p]odstata společnosti s ručením omezeným se nemění a i nadále je založeno zákonné ručení společníků za dluhy společnosti do výše nesplněných vkladových povinností. Ačkoliv zákon nepoužívá pojem souhrn nesplacených částí vkladů, jak tomu bylo dříve, ani v tomto se nic nemění. Zákon zakládá solidární ručení všech společníků do výše, v jaké nebyly splněny vkladové povinnosti, tedy opět souhrnně – dlužníci jsou povinni plnit jeden za všechny a všichni za jednoho (§ 1872 odst. 1 občanského zákoníku). Věřitel tak může k ručení volat kohokoliv ze společníků, a to nezávisle na tom, zda již splnil nebo nesplnil svou vkladovou povinnost.“
27. S oběma popsányými názory se ztotožňuje i soud a konstatuje, že pro posouzení rozsahu ručitelské povinnosti společníka není rozhodná pouze výše jeho vlastního nesplaceného vkladu, ale s ohledem na znění § 132 občanského zákoníku i solidárnost s ostatními společníky vyjádřená zde slovy „společně a nerozdílně“ ve vztahu k jejich nesplaceným vkladům. Do doby, než tedy dojde k úplné úhradě všech peněžitých vkladů, existuje i akcesorické ručení společníků za společnost s ručením omezeným, z čehož mimo jiné i plyne skutečnost, že i kdyby např. žalobkyně provedla před doručením výzvy správního orgánu I. stupně doplatek na svém podílu do výše celých 100 %, i nadále by ručila za dluhy společnosti, neboť jejímu druhému společníku stále zbývalo zaplatit 50 % svého vkladu. V právě projednávané věci jí ale samotné navíc v rozhodné době přetrvávala Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povinnost uhradit 50 % vkladu, z čehož plyne, že ze svého podílu byla ručitelsky odpovědna z 50 % celkové výše zapsaného vkladu odpovídajícího částce 25 500 Kč, přičemž dalších 25 500 Kč pak po ní bylo možné požadovat z titulu nesplacené části vkladu jejího společníka Přemysla Valíše ml. odpovídající opětovně 50 % celkové výše jeho zapsaného vkladu. Protože pak oba společníci ze zákona odpovídají za dluhy společnosti v případě dosud nesplacených částí vkladů společně a nerozdílně, byl správný postup správního orgánu I. stupně, pokud se v souladu s § 1872 odst. 1 občanského zákoníku obrátil s nárokem na úhradu celé částky 51 000 Kč přímo na žalobkyni a nepožadoval po každém ze společníků pouze poměrnou část ve výši 25 500 Kč (byť i takový postup by byl samozřejmě možný). I zde má proto soud námitku žalobkyně za nedůvodnou.

28. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalované či správního orgánu I. stupně neshledal důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
29. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. října 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)